

И баба Цвѣта пустна въ кандилницата зрънца отъ смирневъ тамянь, па излѣзе съ нея да извърши благочестивия си обрядъ.

Щомъ тя излѣзе, дисциплината се наруши. Най-голѣмия синъ заграба отъ армеевата чорба първа лъжица, втора, третя; посегнаха и други лъжици, и следъ една минута дълбоката паница се пресполови.

Когато баба Цвѣта се завърна и видѣ опустошението, тя ги засжди весела.

— Не можахте да потраете! като вълци сте изгладнѣли!

— Зазжбица ни улови, мамо, смѣеше се Драгой.

Майката прикади трапезата и облаци отъ благовоненъ димъ заплуваха изъ трапезарията.

Захвана се вечерята.

Но баба Цвѣта нѣмаше кефъ. Бориморовото отсѣствие отнимаше радостта ѝ. Тя хемъ ядѣше, хемъ въ ума ѝ се въртѣше образа на младия подпоручикъ, съ златнитѣ украшения по зеления мундиръ и цѣлъ окръженъ съ нѣкакъвъ ореолъ отъ сияние. . . Ушитѣ не слушаха шумнитѣ разговори на трапезата, а очакваха и дебняха другъ шумъ, който би се задалъ отвънъ. Защото, въпрѣки увѣренята на Драгоя, тя неволно още продължаваше да се надѣва и лъже, че може би да пристигне героя ѝ по нѣкое чудо. . .

Измамени

Едно тънко пицене се чу отвънъ.

Тя изпусна набодката и съ лице тържествующе и радостно, обърна се къмъ стария си сннъ.